

annulo imprimere. Item resignare est reddere, q̄ fit cū in libris datorum ⁊ acceptorum pecuniam quam acceptam signauim⁹ redditam demonstramus.

Regratior aris, nō est latinū, sed gr̄as agere, vide de g.

Ripa nō ꝑcat, teuto, ein bach, s; est extremitas terre quā alluit flum⁹. **R**itt⁹ autē dīquā terrā alluit mare, lacuū autē itagnoꝝ ⁊ magnaz paludū mag⁹ **littus** s; ripa dīq; ꝑpius ad imaginē maris accedunt: vt sint tantū **R**ipe aquaz currētium.

Reusteſte valles male ꝑ nocēs/accipit: sed reus est, ois qui iuste vel iniuste in ꝑua vel magna re accusat: iuxta id/qd̄ dicit Cicero, n. de oratore. **Reos** autē appello/nō eos mō q̄ arguunt, sed oēs quoz de re disceptat: Et reatus qd̄ messalla prim⁹ dicit apd̄ latinos ⁊ ideo necos, nō significat peccatū, sed accusationez illā qua reus arguit: vnde Apulcius, quē solū in meo reatu testem innocentē citare possum.

Recolo, non significat recordor ⁊ meminī, vt litteratorz vsurpāt, sed repetō: reputor in mēte tracto. **Quid?** Hęc tua nā res color, quōdā germana canebat, Cicero: Sensimus h̄ nūq; falso nuncio: vero ꝑpe diē sentiem⁹: q̄ si tecū ipse recolis/eq̄uioze anis moꝝ maiorē consolatiōe morieris.

Ribaldus ⁊ leccator item truffator non sunt latīna vocabula, sed barbara ⁊ gothica.

Simulacrū scribit̄ latino iſt in fine c nō aspirato: vt ego opi noꝝ est penultia semp longa: q; a simulatū venit/qd̄ a ꝑducit: vt testis est Lactant⁹ lib. ij. ca. vij. vt Cicero in ꝑnosticis ⁊ diuum simulacra ꝑmit fulmīs ardor. Itē lauacrū ꝑ a lauātū veniat/et a in penultia ꝑducit: Seren⁹ samonicus: atq; hinc in calido ꝑcures mēbra lauacro. Itē etiā inuoluerū media longa est sicut ꝑcedentia venit eñ ab inuolutum. tu.

Sta. Locuturo mihi de noib⁹ in sta terminatis/nō possum vitare dum meā sententiā ꝑtulerō/quin multos indoctos sim lesurus, dñ ab eoz opiniōe sum alienissim⁹: nomia eñ in sta/nisi sint a grecis, apd̄ q̄s iustes terminant: latina nō sunt: nec vnq; aliis latinoz aliquo taliū vsus est: dicim⁹ eñ bene sophista q; greci sophistes. Et quia gelli⁹ vtitur h̄betorista, lanista: q; greci lanistes: Lytharista, et lyrista: quia greci istes dicunt ꝑuis

De littera S

etiã vsitatius dicam? Litharedus lyricè vel lyric? Pli. au disses cõmedũ vel lectore vel lyristen: Itē bene dicim? vt est apud ecclesiasticos/baptista, euãgelista: z q̄ diu? Hicrony. viũ solecis sta; sed alia q̄ nõ veniũt a grecis/noia in Italatina nõ sunt: sed barbara z gothica: sũt hec aũt z filia, legista, iurista, Latinita, Nobilita, Artista, Thomista, Scotista, Occanista, albertista, alphabetista, teutonista, altarista, luminista, z filia, pedagogus, nõ pedagogista, canonista, magis tollerandũ est qz canon greci/et sic greci canonistes; quis apd̄ eruditiores/nõ ius canonicũ, s; pontificiũ dicat/p̄ legista em̄ dices legispitus vel legũ studiosus vel legulei? nõ iurista: nõ artista, sed artũ p̄fessus vel artũ perit? vel si est solũ scholasticus, artũ studiosus: vel de scholasticis dicas: legib? opatus, vel iuris/vel artib? opatus: Sic em̄ dicit Quinti. in decimo: Juli? Florus cũ scõm iuuenē sic dictũ scholę ad huc opatum tristē vidisset: dicit scholę opatum quod nos dicim? visitare scholas: nõ vocabulista, sed vocabulari? q̄ scribit vocabularitē nõ albertistę, vel thomistę: sed alberti vel thome sc̄ces: vel emulatores, sic de silibus.

Solemnis p̄ simplex l/z duplex n/dz qd̄ in anno semel fit, sic solēne festũ sancti Joannis: nã vt festus scribit? solēnia dicim? que in oĩbus annis p̄stari solēt/vel dicta, eo qz soleant fieri qz anno, Licero p̄ murena, qz si illa solēnis cõmunitioz p̄catio cõsularib? auspicijs p̄secrata zc. Lauete igit̄ i postez ne dicat? solēnis doctor, solempnis vir: qz tm̄ valeret doctor/vel vir qui i anno semel fit, notateqz verã orthographiã: in pl̄ali aũt solēnia, solēniũ, solēniũ, nõ solēnijs: ergo displicet mibi ille hymn? Sacris solēnijs: deberet em̄ dici solēniũ: qz solēnijs reperit nulsqz, sic etiã insignia, insignib? dicim?, nõ insignia, insignioz, insignijs, vt alibi notauĩ.

Sororius/alum. est nomē adiectiuũ a sorore/vũ Quid? q̄r to methamor. libro dicit sororia oscula. i. casta et pudica qualia decet sorores: dicit autē aliq̄ sorori, est q̄ alicui? sororem duxit, qd̄ ego bacter? apud idoneos nõ dũ inuenit/ale justin? genez, etiã vocat. lib. xvij. qua in celsu pigmalion/oblit? humani iur? auunculũ eundēqz genez suũ sine respectu pietatis occidit Scheum, s; hũc ego, genez sororinz? dicere differentię gr̄a? qz si alũ

quando vnus aut alter ex doctis aliter ac ego p̄cipio loquit̄, re
sp̄o debeo cū lauretio nec si q̄n aliter penes auctores repiatur
mibi obesse debet, nō lege scribo: q̄si nūq̄ saliter factū sit, q̄d sed,
fr̄: q̄ntissime factitatū est p̄sertim a cicerone et c̄libus r̄c.

Sors h̄nc teste Felio fecat patrimoniu. Itē fecat dei resp̄o
sum: vt sortilegi, dicunt̄ q̄ sortes et responsa deoz colligūt et tra-
ctant: vel q̄ sub noīe sicte religiois p̄ q̄sdā q̄s sc̄toz seu ap̄toz
vocāt sortes: diuinationis scientiā p̄ficiēt, aut quaz cūq̄ scriptu-
raz inspectioe futura p̄mittūt: vt habet, xxvi. q. ii. et ap̄o Ili-
do rum, viij. lib. etymologiaz. Itē sors dicit̄ q̄d cuius accidit i sor-
tendo. cento, was einē yegliche zu synē teyl wert in teylung. Vñ
sors dicit̄ etiā illa prima pecunia et sūma q̄ p̄ct̄ et ad societatem:
vt inde lucrū fiat, q̄d ineruditi vulgo, capitale/noiant: vel socie-
tat̄ corp̄: nos autē cento, dicem̄; hauptguot: vt reliq̄ oīa equo
gio p̄deresi sors mihi salua esset: vñ 2 sortes dicunt̄ eiusdē sort̄.

Sacellū, vt L. Trebat̄ iuriscōsult̄ scribit: est loc̄ puus deo
sacrat̄ cū arā est puū tēplū, cento, ein capell: indocti autē et bar-
bari dicūt capella, cū capella nihil aliud sit quā puā capra. Sos-
lin̄ colle. ca. i. Inter antiq̄ssimas sane religiois sacellū colit̄ an-
gerone. Et Lactiā, eoq̄ in loco multoz deoz, sacella essent. Dicit̄
tur autē sacellū, nō a sacra et cella: vt trebat̄ existimauit: sed est di-
minutiū a sacro, et simplex verbū, vt affirmat gelli⁹ lib. vi. cap.
xii. Sed redeo ad barbaros: dicit̄ capellā ideo vocari puū tem-
plū eo q̄ olim caprinis pellib⁹ tegerent̄ hęc tēpla: eo q̄ 5 fulmi-
na valerēt: o stolidā et cōmēticiā rationē: q̄s em legit capraz pel-
les esse ad fulmina abigēda idoneos: q̄ si esset vey nulla tamē
res: q̄d ego sciā hab̄ ei⁹ tegmē et opimēto nomē sortita est: Cōstat
autē pelles vituli marini q̄s greci phocas appellant aduersus
fulmia remedio esse. Ut Plin⁹ est test̄ lib. ij. na. hysto. Quap-
pter diu⁹ August⁹ eos semp et vbicq̄ ferre fecū solebat: qm̄ toni-
trua et fulgura marce expauescebat. Itē Sacellan⁹ ein caplan,
nō capellanus, vt opici dicit̄.

Sacrariū est p̄rie locus in tēplo in quo sacra reponunt̄, vt
dicit̄ Seruius, q̄d barbari et nō latini vocāt sacristiācū latinū
nō sit. vnde et Alpiā iuriscōsultus. ff. de rerū diuisione et q̄li-
tate dicit̄. Illud notandū est: aliud esse sacrum locum: aliud sa-

pelles phocarū q̄ fulmia
remedio esse.

Delittera S

crarium. Locus sacer est locus consecratus. Sacrarium est locus in quo sacra reponunt.

Sacristia latinum non est vt supra dixi.

Soloeccism^{us} in scda syllaba p oe diphthongon est nomē quatuor nō quinqz syllabar. Iuuenalis in vi. saty. sba soloeccismū liceat fecisse marito. Et Marcialis. Sepe soloeccismū mēcula nostra facit. Est aut soloeccismus vt a finius capito definit. Im par z incōueniēs cōpositura partū oratiōis. de soloeccismo lege plura in Aulo gellio lib. v. ca. xx.

Ser^{us} nō seriosus, latine dicim^{us}. teuto, ernsthaft: vt valla testis est i antoniū raudesem. dicim^{us} igit res seria. Non seriosa. Frontin^{us} in stratagematis diu^{us} August^{us} Aespasian^{us} Iudeos saturni dieqz nephas eis est quicqz serie rei agere dicit^{ur} supra uir: vñ z Lactā. lib. ij. di. insti. ca. iij. vez hū qz faciunt: seria se re facere opinant. Et Plin^{us} iunior ad mesū marinū: qd hūc putamus domi facere qd in tāta re tā serio tpe tā suriliter laudat. Serio etiā aduerbiū, nō serio se dicim^{us} Lactan. lib. primo. Cū videat homines ea serio facere.

Sarctor, teuto, ein sehnyder nō sartor: vt dicit Perot. Sarcio em idē est qd in integrū facio: vñ sarctores dicti qz vestes sarcū qz est suū z sarcte. i. integre. nā sartor sine qz sarredo deducit. Sarrire em veteres purgare dicebāt, vñ sarculū instrumentū rusticū qz terrā purgāt, teuto, firo. Et sarmēta virgule vicū supuaque abscisse. Plaut^{us}. Sartor sartorqz scelerū: ser messor qz optime. Hec Nicola, potius. Ad tñ sic sentit Marcell^{us} qui dicit sartores dicti nō solū a sarciedo, vez etiā a serendo vt trobicz em sartor sine c scribit^{ur} sarcinator: idē qd sartor, vel meli^{us} z elegant^{ius} est vocabulū. Lucil^{us}: sarcinatorē esse sūmū suere centonē optimē vñ z Bar^{on} iuriscōsul^{us}. ff. nauite caupones zc. l. nauita dicit^{ur} nā z fullo z sarcinator nō p custodia sz p opa mercedē accipiūt: z Paulus. ff. de furt: fullo vel sarcinator qz polliēda vel sarcieda vestimēta accepit zc. Sutor aut est artifer calcioz.

Sensualitas vocabulum nō elegantium scriptorū, sed philolophorum z dialecticorum.

Schola vel scholę pluralis numeri ꝑ ch aspiratū scribi de-
 betz dicite festo pompeioꝝ gręco οχολογο id est vaco as-
 arez vacatioꝝqꝫ ceteris vęrbis omıssis vacare liberalıꝝ itudı-
 is pueri debet; faciunt quıdā differentıā inter scholam z scholas,
 vanā z ridiculā legent em apud Valerıū Maximū/ Ausonıum
 poem/ Quintilianum/ Lactantium, scholam; z apud Pom-
 peıum/ alios, scholas, ꝑ eodem accipi, vt ꝑta litterarū ludo;
 hinc etiam schola trıuualis dicitur/ quam barbari vocant, parti-
 cularem, hoc est non vniuersale itudium; Et trıuualis sciētia ea
 que traditur in trıuıꝝ/ qualis est litterarum ipsarum doctrina,
 a trıuıꝝ nancz trıuualis dicitur; non vt quıdam fatui z indo-
 cti putantqꝫ tres artes contineat grāmaticam; dialecticā, rhes-
 toricam, Item nec quadrıuualis sciētia bene dicit; nemo em
 ex doctis vnquam sic locutus est, Cur non dicis, o Barbare z
 indoct; sciētia trıuualis, et quadrıuualis, vel trilinearis
 quadrilinearis, Dic mihi differentiam, Et sic ego cōtra quen-
 dam sacerdotem litteratorem scripsi; quod autē dicis, quadrı-
 uualis disciplinę; qđ qđ barbarę qđ gothice/ qđ vandalice/ tu ma-
 thematicam, quadrıuualē, vocas; quasi sit adeo vilis vel cō-
 munis; vt in locis publicis passim; z vbi vıę multę concurrūt
 doceatur, certe omne pondus ei detrahis zc, Inde etiam venit
 a schola scholasticus; et dicitur is qui frequētat, schuoler, nō
 vt indocti tradunt; qui p̄sūt pueris, nam et ille ludimagıster
 vel trıuualis magıster dicitur; id quod vt omittā poetas et ora-
 tores; Augustinus suis exemplis probat/ libro sexto confessio-
 num dicit; cum medio die alipidius cogitaret in foro/ quod re-
 citaturus erat/ sicut exerceri scholastici solent; Idem paulo post,
 Ecce adolescens quıdam ex numero scholasticorum zc, Unde
 et Fortunatianus in sua dialectica; nam cum scholastici nō so-
 lum ꝑprie, sed et primitus dicantur/ hıj qui adhuc in scholis
 sunt zc, Scholar autē, si inueniunt; significat res ꝑtinētes ad scho-
 las, hallucinat gręcista dicens, ecclıaz ꝑpositū sit siue scholaris,
 Et pios iuuenes admoneri/ siqꝫ lecturi sint quintilianū; legāt
 i sebo lib. i capite de officio discıꝑloꝝ ita, In ipos deniqꝫ coet
 scholaz; leti z alacres pueniēt; vbi mēdosi libri habent/ schola-

De littera S

rium: de quo ita dicit raphael: scholariū i vocali erasa legat̄, ne
turbebarbare loquentiū a stipulari videat̄. Quintilianus. Nec
em̄ scholaris iuenit̄ apud quēcūq; latine loq̄ntē. Quis impite nūc
oēs q̄ studiū svacāt, vulgo/ scholares, appellant: s; latine elegāter
q; loq̄ntes eos scholasticos iuvenes adoleſcētuloſq; appellāt.
Ego ſolū ap̄d Martianū capellā: legi ſcholarib⁹ p̄ rebus tñ p̄
tinētibus ad ſcholas: Ut martian⁹ capella in tertio, q̄ ſi ſb ſcho
larib⁹ inchoamētis in ſenatū celiū ducis decurſe peritūe grām
deformabis. Ruffus lib. ix. eccliaſticę hiſtorie qñ pueris ſcho
laris mēditatio de pilato ⁊ ipſa haberi ꝑtumeſcē nre gratia ius
ſa eſt. Attamē alio in loco apud capellam, ſcholarium/ mendoſe le
gitur/ pro ſcholasticorum.

Struba vel ſtuppa nō eſt latinū: ſed (vt quidā ſcripſit) p̄ eo
poſſum⁹ dicere ꝑclauē; q̄ eſt locus ad cenandū aptus, vt cenacu
lū; vt Hieronym⁹ in hieremia ca. xxij. edificabo mihi domum
latā ⁊ cenacula ſpaciōſa qui apit ſibi fenēſtras ⁊ facit laquearia
cedrina. At beroaldus mihi in ſ placet; qui dicit. Hypocauſta
gręco vocabulo ſunt vaporādīs cubiculis balneisq; ꝑparata:
quę igne hic effuſo vaporant; vñ latine vaporaria dici poſſunt.
Plinius in eplis: applicitū eſt cubiculo hypocauſtū p̄ exigūz/
quod anguſta fenēſtra ſuppoſitū calorē: vt ratio exigat; aut effū
dit aut retinet. Ambroſi⁹ in hexa, de hyeme forſan quereris; q̄
nullo tibi hypocauſta anhelātibus ignib⁹ vaporent. Sed has
bes ſolis calorē; qui tibi orbem terrarum temperet ⁊ hyerno
te defendet a frigore. Hodie hypocauſtis vtunt̄ germani ⁊ inco
le rigentis plage; qui etiam apud nos cōficiūt hypocauſta, ipſi
ſtuffas vocant; id eſt ad vaporandas dietas ⁊ cubicula, in quib⁹
bys degunt.

Solarium accipitur p̄ horologio/ ⁊ loco in quo hōrē ad ſolē
conſpiciuntur. Item ſolarium appellant iuriſconſulti ꝑſertim
Ulpianus lib. ij. titulo nequis in publico fiat. Uectigal quod
pro ſolo penditur; et ex eo ſolarium dicitur; vbi quidam malūt
dicere; ſalarium, quod eſſet vectigal a ſale; indocti paſtum dicit̄
pro ſalario primū plus probō: Solaria etiam vocantur plana
tectā; que alio nomine meniana appellantur, a grecis domata
dicta Δουκτα. Vt xx Dauid ſtetit ⁊ ſolario ſuo dū vidit berſabera.

Supplicolqd significet notuz est: si credim? Prisciano, nō tm dñm sed acm etiā exigim: quo tm verbo raro vltus est. Cicero, supplicatiōes autē sepe sunt autē etiā supplicatiōes q̄s vulgo indocti tā pcessiōes vocāt. Atq; rez fatear nūq; inueni apud aliquē p̄struī cum actō, est autē nō simplr orare: sed suppliciter z humillimeq; est fere afdictoz/scrulū/miseroz/ id genus hoīm. Freq̄nter autē ad deos refert. Cicero. atq; d natura deoz: nā vt ego illis supplicare loq̄ns de dijs. Et Plini? iunior, dijs sup- plicem? Plī, in plogo naturalis hysto. veruz z dijs lacte rustici multeq; gētes supplicāt. Et Lactan. lib. i. ca. vii. nā cū interro- gare quō sibi supplicari veller. Apulei? nulli deo ad h̄ eui sup- plicanti, mihi autē p̄rimis displicet q; nostrates nihil rogant apd q̄stunq; nisi vbo supplico, qd plus dijs adhibet, vel est mi- seroz z afflictoz, vt exempla modo declarant.

Syllogismus cū v greco z duplici l scribitz est argumen- tatis species a συν ὁν z λογισμῶν λογισμῶν qd est ratiois non: Tale igit quidā sic versificat? est: Et syllogismoz pariter p̄nnectere nos dos: qz prima expositiōe lōga est: scda breuis: qz p̄ p̄micron o scribit. Erravit z sidonius appollinar: cum dicit, q; vel aristoteles partit? mēbra loq̄ndi/ argumētosis dat recia syllo- gismis: scda em vt diximus breuis nō longa est.

Synodus cum v scribitz significat conuētus, συν ἰ. con et οδος οδος via.

Spiritualis a spiritus, nō spiritalis nisi p̄ syncopē dicendū: ego credo: quāuis ytrunq; inueniat apud pbatos imp̄ssores z multi malint spiritalis: q̄rta em declinatiōe derivatiua fuāt v. vt fructuosus nō fructosus, saltuarius, actuari? zc. Et signis- ficat spiritalis ad sp̄m ptinēs: ofci z plebeia grāmatistaruz co- hors male dicit: homies spirituales. tento. geistlich lith: sed ec- clesiastici vel clerici meli? quia hoies spirituales d̄icerēt tm spi- ritū nō corpus habētes. Ita etiā dicendū res vel bona ecclesia- stica nō spiritalia ordo ecclesiastic? nō spiritalis.

Separim aduerbialr dicendum est, non separate.

Seruatoris apud idoneos nūq; legit sed bene seruus v? famul? qd ego nō esse sincer? z satis latinū vocabulū existimo: tamz in satris canonib; tum in alijs locis, tum dep̄bedis, ca?

De littera S

venerabilis inuenies: mibi astipulat Mancinell^o de mō orant^o
di dicas. Laue seruitor dicas, vt vulgo assolent: diens; in latinuz
est et in hoc proprium.

Singularis nō compatiatur nec vnus, nemo enī dicit, vn^o
vnitior vnitissim^o: sic nemo (intelligo de receptis) dicit singulari^s
rior rissim^o: qđ nō est latinum, male ergo indocti singularissim^o
mo socio scribunt.

Silis qm̄ ad mox & virtutū vel sciētiarū imitationē refertur,
genitino iungitur, vt pyrribus nō fuit filius achillis: vel filius
Liceronis nō fuit filius patris, qm̄ vero referē ad formā iūgitur
datiuo: vt Henricus nō fuit filius patri vel fratri. h̄ est quo ad
formā corpis. Nō tñ semp̄ obseruat, vt Plin^o cornelię hispulle.
Et etiā qntū in me fuerit enitar, vt fil^o tu^o auo filis existat, et
vt diomedes dicit, Similō nō dicim^o, sed filis est, sane dixerūt
veteres, simulat p̄ u. h̄ etiā Luce, de repu. quasi al^o assimilare
repu. Et Virgil^o formā assimilata camertiz at pace diomedis
dicim^o etiā assimilare, & simulare, nisi forsā i p̄ v ponat, vt similo
p̄ simulo Marcialis. Cū sine cura tibi similet q̄ cornua lince,
& Quid^o primo tristū. Brādia si quis assimilare licet, & La
crantius, Musica pyrribus assimilanda modis.

Suffragia dicit valla sunt, vt ita dicā voces q̄ dicebātur in
comitijs i tabellauē nō scribebant, qđ suā q̄sq; declararet vos
luntatē de aliq̄ eligēdo in magistratu vel in alijs, nisi barbare
dicūt, cū sit aliq̄ eligēdus, dicētes: dabo tibi vocē meā, v^l votū.
Sed bene suffragiū dicere debēt. At post^o latro dicit p̄tra La
tilinā: nullas vocū aut suffragiorū corruptelas fuisse p̄tergres
sum; vñ Petron^o ad sonitū strepitūq; lucris suffragia vendūt.
Hinc factū est vt suffragiū p̄ auxilio sepe pouam^o. Et suffrag
gor p̄ auxiliū fero, refragor repugno. Et p̄rie in dicitis: & sic ca
ue (vt dicit Mar. philetic^o) ne dicas lacedemones suffragia mi
serūt atheniētib^o: Est enī dicendū auxiliū, quāuis dicat valla si
factis etiam reperiri quod ego non dum legi.

Successus nō est vocabulū oratorum, sed dialecticorū.

Seuerus qsi sequēs vez, teuto, streng, sicut indices fuit: nō
autē seuerus significat crudelis, vñ nostri fabulantur dicentes
seuerū animal, seuerus leo, errāt enī maxime. Seuerus aliqñ. i.

tristis Virgilius, Annem. 3. Sauerus, ernstbaffig, opponit
tur enim lecto Quintilianus in. vii. Concitate dicere an mode
rate lete an seuerus.

Simplex proprie dicitur purus et sine astutijs: vnde homi
nes simplices dicuntur puri aperti, nihil tectum, nihil simula
tum habentes. teuto. mensch an hinder lyst vn betreyegery: vnde
de Augustinus lib. ij. confessionum, ignorantia quoq; ipsa at
q; stulticia simplicitatis et innocentie nomine tegitur quia sim
plicius deo non reperitur quicq;. Inde simplicitas est illa pu
ritas sine simulatione et virtus illius simplicis hominis: vnde
et Augustinus ad Paulinum, legi enim litteras tuas, fluctes
lac et mellis proferentes simplicitatem cordis tui: Plinius iuni
or quo nihil verius nihil simplicius nihil candidus noui. Et
Iuuenalis saty. vi. Si tibi simplicitas vxoria deditus vni est
animus zc. In hoc autem loco quorundam comentatoru expo
sitioni non assentior: vt in alio dica opere, Caueant igitur teu
tonici gramatistae qui vt in ceteris, parum considerat, ita hoc
abundantur vocabulo, accipientes simplicitatem pro ignorantia
et inscientia in qua significatione apud idoneos ego nunq; le
gō dicentes est homo simplex, hoc est nihil scit, vel parum nouit:
cum simplicitas virtus sit, et possit esse doctissima. Audiamus
Marrialem: vitam que faciunt beatiorē: iocundissime hec
sunt res non parca labore: sed relictas: non ingratus ager: fo
perennis: prudens simplicitas: pares amici hic dicit prudens
simplicitas: Inde venit aduerbiū simpliciter id est pure et syn
ceriter. vt Cornelius tacitus de optimo genere orator: Sim
pliciter et ingenue iudicium animi sui detexit. Simpliciter au
tem opponitur duplex qui pro fallaci et astuto ponitur. Hoc
rat in carminibus, Aut cursus duplicis per mare vlysei zc.

Symphonia latini penulti, breue ponunt. Horatius in ar
te poe. vt gratas inter mentas symphonia discors, et vt tradit
Hierony. ad damasium: symphonia exprimitur consonantia i
latino et concors concertus, et non est musicum instrumentū:
vt idem dicit.

Subsellia sacerdotum vocantur, teuto. die hō: stiel, vide in
dictione chorus.

De littera S

Syntaxis cū y greco i principio dicitur structio: docti autē z goethici dicunt, dialytherica, q̄ dicitio nunq̄ lecta est apud idoneos.

Sarysophori latine dicunt *hastary*, teuto. *lantzknecht*, vel *Doriphori*. Sed vt serui⁹ in. vii. *eneidos* dicit, *pyla* pprie est *hastia* romana, vt *gesta galloz*: *sariss* z *macedonū*.

Sibylla in scda syllaba cū y greco z nō in prima, nō est ppriū nomē vni mulieris, sed oēs femine vates *sibylle* sunt nūcipate veterib⁹: a deoz *psilijs* denunciandis, *σίοιο* em̄ deos non *θνοσ* z *psiliūm*, nō *βουλην* Sed *βουληου* appellabāteolico sermōis genere. Itaqz *sibyllā* dictā esse q̄si *θνουβουλην* fuerūt autē decē nūero. Nec *Lactan*, ille *terissim⁹* *remunissim⁹* scriptor: i primo lib. *insti. suaz* capite sexto: vbi plā alia de *sibyllis* inuenies: Et *varro* decē nūero fuisse pdidit: *Marcian⁹* tñ *capella*, nō decē s; duas tantūmō fuisse dicit, lib. ij. *philologie* sue.

Saga, teuto. *vnhold* oder *bera*, vide in dictione *phitonisse*.

Sisina vide in dictione *modernus*:

R

Religio iuxta *gellij* relegendō dicitur ceromonie a carēdoz hinc veniūt *religiosi* dies: z sunt hū: q̄ tristi omine, infames, impeditiqz sunt in quib⁹ z res diuinas faceret z rē quāpiā non am exordiri t̄pandū ē: hū z dies *atri* dicunt, z a *neotericotē* his q̄ *canonisse* dicunt appellitant *egyptiacia* puincia hui⁹ rei obseruatrice: quos vt tradit idē *gellius*, in. iij. ca. i. c.) multitudo impitoy *prauē* z *ppera* *nefastos* appellāt hęc ille: q̄ in errorē error est *versat* *Suetoni⁹* in *vita Libertij*: diē q̄z natalis eius *agrippine*, s. nu⁹ inter *nefastos* referendū suāsit. Et *Plini⁹* de *viris illustrib⁹* dicit: dies q̄ id factū est: inter *nefastos* relatus. Et *Luci⁹* *florus* lib. i. de bello gallico (quem ego magno labore nec sine laude p̄fessus sum in studio *Thübingensi* Anno. M. cccc. cxxij.) qui sic inq̄t. Itaqz hūc diē *nefastis* roma mādauit: qd̄ si fere apud oēs codices: q̄s ego potui inuenire, habere *nefasti*: ego corrigēdū dixi, *nefastis*: qd̄ multo plus tolerandū est, q̄ *nefastis*, qd̄ nullo mō quadrat sentētie: nisi capiant⁹ p̄ *annalib⁹* *nefastos*, in quib⁹ totius anni fit descriptio, quod tamē etiam vix quadrare potest: in hoc loco.

Sathan lingua hebraea dicitur aduersari⁹ seu strarius: grece dicitur *diabolus*: de quibus ita refert *Dierony*: li. ij. sup *Ephesios*

diabolus ΔΙΑΒΟΛΟΣ grecū verbū est, qđ latine dicitur criminator: lingua vero hebreā **sathan** appellat. i. aduersari? seu cōtrari?: et ab aplo **belial** h̄ est absq; in goxqđ de collo suo dei abiecerit seruiuntē que aquila apostatā trāstulit: est igit̄ ἀποστασία **apostas** ta qđ a fide christi recessit: hoc est de collo suo dei seruitotē abiecit. Inde apostatū vt Hierony. vtit̄ in ezechiel: et **apostasia** qđ ide vtit̄ et **apostotare** qđ Lyprian? et alij eccliaſtica. vtunt̄.

Stabulū nō fecit tm̄ receptaculū equoz et iumentoz: vt vulgo putatur: s; etiā accipit̄ p̄ caupona et hospitio. Inde **stabular** m̄ Apule? qđ primū ingressus fuerit stabulū p̄radio p̄cipabo. iuriscōsultus titulo p̄ sociorviatica meritorioz et stabuloz ait. recte imputatur si quis ex socijs iter fecerit.

Symbola vt dicit Ruffin? latine dicuntur signa vel indicia que in bellis distincta vnus qđsq; dux suis militib? tradidit. At ita tradit diu? Hierony. in epla ad Damasum: **Symbolū** enim grece: iudiciū dici pot̄ et collatio: id est qđ plures in vnū p̄ferūt. Id em̄ fecerūt apli in his sermonib? in vnū p̄ferēdo vnū qđsq; qđ sentit: hec ille. Inde dic̄ **Symbolū** aploz: h̄ est collatio dīctoz aplīcoz et. Sūt igit̄ **symbola** collatōes et pecūia coepulo nisi vnū collata ad cibaria coemēda: vt Terē. i Andria. **Sym** bolū dedit h̄ est suā portionē. tēto. syn zecha: vel **symbolū** dedit id est signū. vt annulū. vel aliquid tale. quousq; pecūia p̄ferret: sicut etiā in patria n̄ra vsitatū est. Inde elegāter ab aulo gellio **Symbolos** dicit̄ qui **symbolū** nō dedit: sine collatiōe accessit ad cōmestatiōem. In canonicis decreti? **Distin.** c. liij. p̄ditur est: nō oportere clericos celebrare diuina ex **symbolis** qđ vulgo **comedia** dicunt̄. **Symposiū** aut̄ diuiniū. latine interpretatur apud indoctos et barbaros **zecha**. Vñ Hierony. sup̄ Esaiā p̄ vino aquila. σωματισιον **Symposion** id est diuiniū est interpretatus: qđ apud grecos σπο του σωματισιον apo tou. **Symposion**. apđ nos a **uicū** recti? appellatur. Inde **Symposiarches** vl̄ **symposiarcha** princeps et principalis. vel rector diuini.

Stipendiū a stipe dicit̄: qđ p̄ **stipes**. id est modica ēra colligatur. Inde **stipendiariū** nuncupant̄: qui stipendiū: hoc est tributū pendebāt. Justin? lib. xi. de alie. fo. et reges stipendiarios p̄spectoris ingenij ad cōmilitiū secū traxit. Et cesar in primo

De littera T

libro de bello gallico, helnetū locū eligerēt quem ex omni gallia oportunitissimū ac fructuosissimū iudicassent: reliq[ue]s civitates stipendiarias haberētq[ue] alio noīe vectigales nūcupant[ur]. q[ui]re vulg[us] semidocū ballucina[re]xistimās stipendiarios, d[omi]ni militesq[ue] stipendiū accipiūt: cū tales pprio vocabulo mercenarij seu erarij milites dicāt, q[ui]s suo vocabulo stipendiosos vocat. Veget[us] at nō eū in h[is] satis recipi existimo, q[ui]s etiā aliq[ui] stipendiatos nūcupat qd an bñ: viderint ipi, ego em apō veteres nunq[ue] legi.

T Supplices libelli sunt quos vulgus indoctū vulgo supplicantes appellat: de quib[us] marcialis.

Turca esse aspiratio est ges illa mahometica/ pplo christiano inicitissima, z est ge. cois. Laue ne dicas turcus nō em siclo quunt docti z vetustatis cultores. Audiam[us] qd dicit vir doctissim[us] Georg[us] merula Alexandrin[us] p[ro] philephū ita scribes. Franciscus phileph[us] lingue nō min[us] licētis q[ui]s i eruditgin qdā epla ad bernardū iustinianū, ne tarat acerbuis: q[ui] ad vos scribes Turcas, nō turcos/ appellarim: nimis petulās/ ne dicā te merrarius est phileph[us] nisi mag[is] p longā etatē delirati: verbū dānat quo p[ro]fici geographi vtunt: credo q[ui]s semp fuit rare lectiois et in diligētis: apō quē fere nullā veter[is] doctrine obseruationē inuenies: legat n[on] censor/ pōponiū melāq[ue] p[ro]mē mare eupinū/ ex paludē meoticā/ turca[rum] gentē venatōib[us] deditā ponit: nec ratio declinatiois aduersat: vt em Scythas/ getas/ dalmatas: z id gen[us] definitie mltā, sic turca declinabit: nos veter[is] auctoritate n[on] p[ro]fiscas appellatioes getib[us] z p[ro]p[ri]is dam[us]. Et hic ip[s]orum lectiois mag[is] noua noīa/ z voces barbaras scribere nō veretur: hec ille: Turcas insu p[ro]ponit nō turcos. Plini, lib. vi. natural[is] h[isto]riae circa meotum paludē. Adde q[ui] p[ro]fles noīant hos teucros/ qd apte dānat enecas sylu[si] i qdā orōne dices: absit gentē turpissimā turca[rum]. s. hoīari teucros/ cū teucri sint troiani q[ui]b[us] troiani z romani originē trahūt: ad qd alludit valla: nā i ea asia cū q[ui] est tertia ps orb[is] fraz regio qdā ē eodē noīe/ quā Turchiā nunc vocāt/ nō aut[em] vt qdā teucriā. Adde h[ic] etiā obiter me apō idone[us] neos repire. **T**ahumet[us] nō machomet. vt vulgo scptū regiomi. **T**rapezite græce latino vocabulo bil[is] tū cerū asferre possū. argetary vocat[ur] q[ui]s vulg[us] capsores/ vocat[ur] nec cābiū bonū vocat[ur].

T